

Santaikos Pedagogika su A. Babajanc

Kuomet aš žinau, kas esu geras žmogus, tik būna, kad suklystu, nes visi mes Žemėje mokomės, tuomet, šitam taške prasideda laimingas gyvenimas.

Kuomet žmogus nesijaučia geras žmogus, kuomet jam tik nurodinėjamos klaidos, jis negalės priimti kito klystant, jam nebus svarbus kitas žmogus, norėsis tik nuolat įrodyti, koks šaunus jis yra ir kad viską daro geriausiai. Jis pats nemokės priimti sprendimų.

Prieš pradėdant kalbėti apie santaikos pedagogiką – atsakykime patys sau, ko mums reikia?:

- Turėti vaikų?
- Turėti gerų vaikų (taip, kai mes **gerumą** suprantame)?
- Ar kad mūsų vaikai būtų laimingi (**gyvendami save**, o ne kitų gyvenimą)?

Dabar tėvai nusprendžia už vaikus, kas jiems gerai, kaip jie bus laimingi, todėl vaikai atsisako bendradarbiauti. Šiandien patogaus, besąlygiškai paklusnaus vaiko nėra. Jam reikia bendradarbio, nebe auklėtojo. Jis laisvas. O laisvas žmogus niekada nedarys to, kas prieš jo sąžinę.

Bausmės šaltinio išorėje nebėra. Pasekmės šiandien ateina tik iš vidaus. Jei mes kuriam bausmę išoriškai, mes atleidžiame vaiko sąžinę nuo būtinybės pažinti, svarstyti, abejoti, vertinti, rasti, suvokti savo poelgį pačiam ir aptikti priežastį jo nekartoti. Viduje galvodamas apie savo poelgį, vaikas išvysto **laisvę**. Kai jos nėra viduje, vaikas ieško jos gatvėje. Ir randa ją – tokią, kokia ji ten yra. Kadangi ji ne jo – lengvai ją atiduoda, iškeičia, parduoda.

Jei mes saugosim vaikus nuo **neigiamų emocijų** (atsitikus kažkam, ko jis nenori ar neatsitikus kažkam, ko jis nori), jis neturės gebėjimo pakelti kito neigiamų emocijų, nesieks ir nekurs darnių santykių. Tėvai turi leisti reikštis neigiamoms emocijoms ir patys nebūti jų veikiami. Mat dėka emocijų vystomės, pažįstame save, išgyvenam klaidas, jas lydinčias pasekmes ir atrandame kitokias – teigiamas emocijas. Tai gali padaryti tik tėvai.

Vaikas, kuris jaučia, jog negali padaryti savo tėvų laimingais - jaučiasi našlaitis. Jis jaučia tėvų emocijas ir jokie žodžiai čia nepadės. Toks vaikas nesivysto, neauga, jis tik bijo klysti arba bando taisyti **klaidas**.

Iki 9 metų vaikas turi **savitaisos** schemą – jis gali reabilituoti save, jei yra priimamas toks, koks jis yra – kaip geras, pakankamas, išbaigtas. Neliūdinantis savo tėvų, neverčiantis jų kentėti dėl savo poelgių.

Jei priekaištaujam mažučiu, juk priekaištaujam patys sau, nes būtent mes kažką padarėme ne taip ar ne iki galo. Jei vaikas bijo klysti, jis slėpsis ir meluos, nes nesijaus saugus, jis niekada nebus atviras.

Vaikas dar turi tiesioginį **ryšį su Dievu**, jaučia, kad Jo yra priimamas toks, koks yra, todėl jam visai nesuvokiamas jo aplinkos žmonių, o itin jo artimų, kuriamas santykio sąlygiškumas.

Vyro ir Moters prigimtis

Sūnui

Berniukas gimsta pasiaukojimui ir tarnystei kitiems, aplinkos keitimui į gera. Jis kaip Saulė, kuri yra išbaigta. Jai pačiai nieko nereikia duoti, ji duoda pati. Jei nėra tikslo padėti, vyras išsigimsta.

Jis gimsta padėti tiems, kas šalia, gyvena ne dėl savęs. Tai – vienintelė vyro laimė.

Vyro rolės: Gynėjas - užtarėjas, maitintojas, giminės pratęsėjas, Mokytojas.

Vyras – berniukas neturi filtro nuo **mamos** sąmonės. Jis visada šimtu procentu įgyvendina mamos jam sukurtą programą – gyvena taip, kaip mama mato jo gyvenimą.

Mamos „*tu gali, tu sugebėsi, aš tavim tikiu*“ – nulemia vyro gyvenimo lemtį. Pas berniuką nėra apsaugos nuo mamos sąmonės, programa pasileidžia savaime. Vaikas visad stengsis pateisinti visus mamos lūkesčius, ji visad jam bus svarbiausia, jei ji to norės.

Tuo tarpu vyro laimė – sąmoningas harmoningas Gamtos kūrimas – aplinkos, būties, gyvenimo. Jei jo sąmonė nesusijusi su Gamta, jis tampa kenkėju – „po manęs nors ir tvanas“.

Berniukui gyvybiškai reikalinga **tėčio** – „**trenerio**“ energija, bet jei mama vers rinktis tarp savęs ir tėčio, mama visad laimės. Ir vaikas liks be pavyzdžio – kad išlaikyti, o pirmiau ir sukurti darnią šeimą, berniukui reikia išmokti būti stabiliu, atsakingu, siekiančiu savojo tikslo, turėti sąžinę, nes jis – Dieviškojo įstatymo nešėjas, jo vietininkas Žemėje. Be tėčio pavyzdžio, be stipraus vyro jo gyvenime pavyzdžio tai padaryti neįmanoma.

Jei mama gerbia tėtį, „*jei aš būsiu toks, aš būtinai rasiu tokią moterį kaip mama.*“

Jei moteris tiki sūnumi, net jei visas Pasaulis sakys priešingai, jis bus laimingas ir sėkmingas: „*Jaučiu tavo stiprybę, viskas tau bus gerai, tai laikini sunkumai, tu gi pas mane išminčius...*“

Berniukas 9 kartus arčiau **prasmės**. Žmogus, kuris pripildo jį prasme bus jo Amžinas Mokytojas.

Vyro galimybių ribų nėra. Jei vyras mato gyvenimo prasmę, kliūčių jam nėra.

Berniukas nemąsto gerai tai ar blogai, kas vyksta, jis mąsto kaip tai keičia jo Dvasią. Iki paskutinio atodūσιο vyras reikalingas sūnui kaip pavyzdys, kaip vyriško mąstymo treneris.

Visi vyrai suvokia, kad jie klysta, bet pakanka vieno žmogaus, kuris pasakys „*Tu reikalingas, be tavęs niekaip*“ – ir jis gyvens Šave iš Didžiosios raidės.

Tėtis – teisingumo, taikos, įstatymo atstovas. Vyro nugara yra skirta nešti sūnų – kol jis taps savo tėvo sūnumi, tėvu savo sūnams. Tėtis yra tas, kas padeda išgyventi kaltę įgaunant suvokimą, kad esi ne vienas kaltas, tėtis visada dalijasi atsakomybe su sūnumi. Jis neša motyvą, vertybes, amžinąjį įstatymą.

Vyro atsakomybė absoliuti...

Dukrai

Tėčio užduotis 3 - 7 metų **dukrai** parodyti, jog ji ginama, globojama ir saugoma. Niekada nebūna taip, kad moteris būtų niekieno, tad jei ji nesijaučia saugoma tėčio ir kad jis ja rūpinasi, ja pradeda naudotis visi arba ji pati susiranda netinkamą globą.

Tėtis negali bausti dukros, nes jis gi – Dievo atstovas Žemėje, jei taip atsitiks, ji niekada nebepasitikės vyrais.

Dukra tėvui – tai besiskleidžiantis žiedas, jai nereikia nieko daryti, kad ją mylėtų. Ji gimsta jau pakankama būti mylima. Kuo ji labiau priklausoma nuo jos vyro, tuo ji laimingesnė, nes ji jaučiasi globojama, saugoma, branginama. Ji – saugi.

Tėtis dukrai turi būti griežtas, bet labai teisingas. Teisingas tėtis, kuris moko atsakomybės, sąmoningumo, Įstatymo žinojimo. Jam užtenka 2 – 3 kartus gyvenime pamokyti, jei tinkamai ir laiku – labai jautriai ir minkštai.

Mergaitė - moteris gimsta, kad būtų laiminga ir tuo **įkvėptu** kitus.

Kuomet moteris esu atvira priimti pagalbą, nes ji yra, ji gyvena saugų gyvenimą.

Problemos prasideda, kuomet nėra savivertės, o jos nėra kuomet nėra saugumo, globos, kuomet mergaitė jaučiasi kalta, nereikalinga. Tuomet mergaitė susikuria save kaip nevertą niekieno meilės. Ji nebeturi atpažinimo dovanos, suranda netinkamą prieglobstį, džiaugiasi, kad apskritai yra priimama, nesvarbu kokio vyro. Taip moteris pradeda save griauti. Ji pati savęs nemyli ir randa tokį, kuris nemylti jos. Jei mergaitė jaučiasi saugoma, turi užtarėją, ji niekuomet neskubės rasti vyro, ji ir taip jaučiasi saugi. Ji lauks ir sulauks brandžiai.

Moteris viską gauna per savo švarią, Dievišką prigimtį, ne per karą, reikalavimą. Taip atsiranda aplinkybės, kurios patvirtina ryšį su savastimi.

Mama turi išgydyti savo skausmą, kad ten tilptų **dukros** skausmas.

Moteris užsako, vyras parodo, įgyvendina. Moters atsakomybė sąlyginė. Jai reikia Globėjo, jei ji turi, ji gali laisvai išgyventi savas **emocijas**, nuo kurių ji priklausoma. Jei ji jas sulaiko, depresija garantuota, o ir daugelis kitų ligų. Vyras pilnai atsakingas už moterį, jos emocinę ramybę.

Mergaitės auklėjimas yra šventas pačios moters prigimties auklėjimas. Kuo saugesnė mama – tuo saugesnė dukra. Moteris turi išgelbėti vaikus nuo savo liūdesio ir dvasios nerimo, tad ji auklėja save, auklėdama save ji auklėja dukrą. Mergaitės neklauso mamos auklėjimo, žodžių, jos perima mamos gyvenimo būdą, požiūrį, kalbą, kultūrą, manieras, skonį. Visą. Tad čia labiausiai nėra sveikas savęs „aukojimas vaikams“, nes jis bus atkartotas. Tik save kaip išbaigtą ir tobulą suvokiantis žmogus gali perduoti šią būseną ateities kartoms. Arba gali perduoti kaip auką.

Moteris turi prašyti vyro pagalbos, būti išklaudyta, gauti globą, kad galėtų į save sutalpinti

vaikų emocinį gyvenimą, jį nuskaidrinti ir išguosti.

Mergaitė gimsta globoti ir taip tarnauti. Berniuką reikia to mokyti, mergaitė tai turi savo prigimtyje. Ji gali duoti save kitiems tik kuomet pati turi jėgų. Ji turi turėti kur ir galėti prašyti pagalbos ir globos. Nemylima, žemos savivertės moteris viską darys pati, neprašydama pagalbos.

Pagimdžiau dukrą, o auklėju save – **laimingą moterį**. Tai – sakralinis saviuklos principas. Moteris – tai Kūrėja ir Džiaugsmo Kūrėja.

Kuo daugiau vyras rūpinsis moters emociniu gyvenimu, tuo daugiau ji galės jį išnešti ant savo rankų, kuomet jam to gyvybiškai reikės. Nes moteris negali likti vena su savo emocijomis, o vyras – su nesėkme. Tai - nepakeliama.